

Nu a ten spolucestující najednou šeptá tenkým hlasem: „Pomozte mi, já jsem celý malíčký!“. Rozebral jsem mu kapesní hodinky a pod posledním kolečkem s brilantovou ojkou— Nastojte! Celý drobounký.

ledaccos/4

ledaže...
ehm.
dost!
ale
copak,
což
opravdu
sen?

stvěrci

Vít Boček (2, 4, 17, 18, 21, 30)

Darinka Kazdová (15)

Tomáš Znamenáček (1, 2, 3, 14, 16, 18, sazba)

Lukáš Hoder (10, 19, 32)

Tomáš Hoder (16, 18)

Michal Urbánek (23, 25)

Libor Novák (13)

poušité citace

str. 1 ing. Miroslav Havlíček, Ročenka sdělovací techniky 1983.

str. 3 Pavel Šebek, Pracovní oběd musí mít úroveň, MF DNES.

str. 14 Učebnice italstiny pro samouky, další údaje neznámé.

str. 17 L. Prokopová, Španělština. SPN, Praha 1992.

str. 19 Romain Rolland, Dobrý člověk ještě žije, Praha, 1978.

str. 21 Jiří Weil, Život s hvězdou, Mladá Fronta, Praha 1964.

str. 26 Alonzo Church, Úvod do matematické logiky, Brno 1977.

str. 27 Vilem Novák, Základy fuzzy modelování, Ben 2000.

chaffism jest ... a není

Takový vztah, jenž vztahuje sám sebe k sobě samému (totiž k sobě), musel být buď konstituován sám sebou, či vtaahem jiným.

Soren Kierkegaard

Hele, tamhle běží Ema se saxofonem!

Je objektivně nemožné prožít vlastní smrt a nezačít zpívat falešně.

Woody Allen

Korán, kniha, která díky svému obsahu mnoho dala, ale také hodně vzala — díky svému obsahu hlavně na lidských životech.

Jaroslav Hloušek

Topič se stará, aby na topeništi dobře hořelo.

Eliška se učí telefonovat. Trochu se bojí, ale strach nemá.

Kleště patří ke kladivu. Ale některé kleště pracují samostatně.

Dětská encyklopedie

Partyzáni obvykle vyhrávají, pokud neprohrávají, a naopak, vláda prohrává jestliže nevyhrává — tedy, když nedokáže zničit partyzány.

Henry Kissinger

mlaskavým četníkům

Předně: Popisovače a značkovače jsou obdobné výrobky lišící se průměrem hrotu: je-li menší než 2.5 mm, je to popisovač, má-li průměr větší, nazývá se značkovač. Od nich je potřeba odlišovat zvýrazňovače, plněné speciálním fluorescenčním inkoustem, jenž při potření příslušné plochy zvýrazní psané nebo tištěné písmo. Všechny tyto potřeby vyrábí Koh-i-noor, závod 07 Dačice.

Čím jest byl Papoušek na motocyklu pro poetism české avantgardy, tím jest i čtvrté číslo ledacosího plátku pro chaffism. Jsa číslem jednak bilančním, druhak vpřed hledícím, otevírá nečekané možnosti chápání minulého a ustavuje nové paradigma pro interpretaci budoucího.

K aplikaci do nosu. Přípravek je vhodný pro dospělé a děti od sedmi let. Sejměte ochranný kryt, před prvním použitím několikrát stiskněte pumpičku (obr. 1), dokud se poprvé neobjeví souvislý obláček aerosolu. Při aplikaci stiskněte jedenkrát pumpičku (obr. 2) a lehce vdechněte nosem. Po použití nasadte ochranný kryt.

Eliška se učí telefonovat. Trochu se bojí, ale strach nemá.

co jest chaffism?

Postmoderna jest mrtva. Postmoderna jest *second-hand*¹. Není málých cílů. Kde postmoderna tápe, tam chaffism objevuje. Kde postmoderna mlčí, tam chaffism promlouvá. Tam, kde postmoderna zklamala, chaffism stojí pevně: Co bylo jednou v ústech, nesmí zpátky na talíř!

Chaffism vyzývá zbytečnost jako hlavní tvůrčí princip — zbytečnost jako tvůrčí prostředek i jako cíl uměleckého smažení. Bylo by však chybou chápat chaffism jako samoúčelnou iracionální hru. Zbytečnost není nesmyslnost: dílo zbytečné vzniká vědomým úsilím, dílo nesmyslné jest toliko produktem náhody.²

Výtoku chaffismu by dozajista mohla být zásadní otázka, již poprvé formuloval nadějný ultrapravicový český chaffista I. H.: „A není to proti marxismu“? Ne náhodou přichází pádná odpověď z nejradikálnějších kruhů chaffismu českého. Citujme nekompromisní názor mladé chaffistky Z. K.: „Egocentrický chaffism se tak na první pohled může jevit jako contradicchio in adiecto, pakliže však... Eh — jestli dovolíte — dříve nežli vlastní malichernost začne píchat do našich těl násadou od koštěte, převratíme v sobě výhody naší užitečnosti do posic méně viditelných.“ S tím jistě nelze než souhlasit.

Všechny pokusy o postižení charakteru chaffismu jsou však pouhými odlesky stěžejního a trvale platného díla P. Šebka výstižně nazvaného *Pracovní oběd musí mít úroveň*, v němž autor hutnou, srozumitelnou a výstižnou formou postihuje myšlenky chaffismu a jež by mělo být zároven vzorem všem chaffistům začínajícím a respektovanou ikonou chaffistům zkušeným. I autoři tohoto textu se sklánějí před Šebkovým ohňostrojem zbytečnosti a nechávají promluvit a promlouvat přímo jej — vše ostatní je jen nedokonalým odrazem mistrovské zbytečnosti Šebkova formátu.

súdánská akce proti marxismu. Poslední kapkou byl zřejmě daemonstrativní odjezd súdánského ataché z Venezuely, po němž následovalo venezuelské ultimatum. Súdán však již na nic nečekal a rozvinul své bojové síly dříve, než stačila Venezuela mobilisovat. První phase boji se proto odehrávala ve znamení převahy Súdánu, jehož tankové divise během 19 dnů promikly do hloubi Venezuely. Počáteční neúspěchy vyvolaly ve Venezuele lidové povstání proti neschopné sedmičlenné vládě, z něhož vzešel jako vítěz a absolutní diktátor jeden z vojenských marchalů. Pod jeho vedením dokázaly venezuelské jednotky vytlačit agressora až k hranici. Následovalo, a označme tuto období jako phasi dvě, 19 měsíců trvající krveprolití, kdy každodenní otevřené boje o zásadní území připravily o život na 19 set vojáků obou stran. Třetí phasi lze označit za guerillovou válku. Bojivky obou zemí se snažily občasnými výpady narušit kompaktní protivníkovou zákopovou linii. V tomto stavu je konflikt dodnes. Zdánlivě se nic neděje, demně však umírají vinní i nevinní lidé.

Obrátme nyní naši pozornost k jinému faktu, totiž tomu, proč se o súdánsko-venezuelském konfliktu ve světě tak málo ví a proč neexistují žádné snahy o urovnání tohoto letitého konfliktu ze strany mezinárodního společenství. Odpověď jest nasnadě: o tuto válku se z neznámých důvodů nezajímají média, jež by přitom měla být hlídacími vlky světového míru. A tak, zatímco svět vzrušeně diskutuje o lokálních problémech typu zásahu USA v Afghánistanu či o zásadách regionálního charakteru, jakým byl útok na Irák, v srdci světa, mezi dvěma světovými mocnostmi zuří válka, jež hrozí stát se rozbuškou, která by mohla způsobit celosvětovou katastrofu. Jest však jen na nás, jak se s nastalou situací vypořádáme. Jest jen na nás, zda budeme hrozící nebezpečí postmodernisticky modně přehlížet či zda se mu podíváme zpřima a beze studu do očí.

Vláš Boček, histryk, komentruktor a analytik světového dění

¹ z druhé ruky (angl.)

² Poetův Havran neopakuje své *Neuermore* nesmyslně, pouze zbytečně.

daemon v nás

aneb osudy jednoho konfliktu

Jest smutným znakem naší doby, že nedbá pravého významu jevů a zjevů, jež nás obklopují. Modní relativism a vyzývaný pluralism, nahradivše tradiční religiozitu, staly se novými modlami lidstva. Obě jest přičisti nemoci, jež se zove postmoderna. Hra na hru může se však obrátiti proti hráčům samým.

Tento příspěvek chce být stručnou, leč pravdivou a nezkrácenou zprávou o zjevu, o jehož obsahu, rozsahu a dosahu dosud světová veřejnost nemá (a povíme si proč) ani potuchy. Jedná se o súdánsko-venezuelský konflikt. Začneme otázkou příčiny vzniku tohoto konfliktu, pokusíme se rozdělit zdánlivě chaotický průběh války na několik fází či stadií, rozebereme si strategii a taktiku obou akterů a na závěr shodnotíme vliv celého phenomenonu na další vývoj lidstva.

Dnes, z odstupu 19 let od vypuknutí bojů, se jeví nejzásadnější příčinou vzniku sporů, jež záhy vyústily v jeden z nejkrvavějších konfliktů mezi dvěma státy, otázka ropy. Z obou stran súdánsko-venezuelské hranice se, jak známo, vyskytují rozsáhlá ložiska ropy. Právě toto hraniční území bylo již od roku 1919 předmětem původně jen diplomatických, postupem času však stále ostřejších a vyhrocenějších sporů, které vyvrcholily nechalně známou akcí venezuelských polooficiálních jednotek v oblasti ropných vrtů patřících Súdánu. Došlo tehdy k jakési sabotáži, kdy bylo zapáleno 19 vrtů. Ironií Boha či osudu přesně ve stejnou dobu tajné jednotky súdánských záškodníků, překročivše venezuelskou hranici z (doposud) neutrálního Tádžikistánu, provedly podobnou akci ve Venezuele. Zapálených vrtů bylo rovněž 19. Zdá se tedy, že jelikož škody byly na obou stranách stejné, šlo ještě hrozící konflikt odvrátit. Místo toho však vrtů vzplanuly i nacionální vášně. Oficiální ideologové obou států se začali předhánět ve výpadech proti svým svým kolegům z druhé strany hranice. Súdánský ministr zahraničí kupříkladu označil svůj venezuelský protějšek za nadutého ultrapravičáka, na což obesní ministr zareagoval otázkou, zda nebyla

pracovní oběd musí mít úroveň

Spojení pracovní či obchodní schůzky s jídlem pomůže vytvořit příjemnou a nenucenou atmosféru. Navíc také ušetří čas ve dni plném dalších povinností. K pobytu nejen v prvotřídní restauraci, kam jsme svůj protějšek pozvali, také patří jisté společenské chování. Znamožit se před obchodním partnerem nějakým trapasem během stolování není nic příjemného. Úvahy nad tím, kterým přiborem nabrat salát a proč nám dali tak divnou lžici k polévce, dokážou pěkně vyvést z kontextu. A to je to poslední, co si během důležité schůzky přejeme.

Jak to má tedy vypadat? Například sklenice s pitím k jídlu stojí vždy proti špičce nože příboru. Malý talířek s nožem na levé straně se používá na pečivo a máslo, případně pomazánku. Pečivo neukusujeme. Oddělujeme kousky, které jsme schopni dát do úst celé. Co bylo jednou v ústech, nesmí zpět na talíř!

Pokud jíme polévku, měli bychom dát pozor, jaký příbor je prostřen. Jíme-li anglickým přiborem, kde je lžice na polévku po obvodě kulatá, přikládáme ji k ústům stranou. Ale pokud máme na polévku prostřen francouzský příbor, který má lžici na polévku vpředu špičatou, přikládáme ji do úst přední (tedy špičatou) částí.

Brambory bychom neměli krájet nožem, ale dělíme je vidličkou. Je to proto, aby se na nerovný řez zachytilo více šťávy nebo omáčky. Nožem oddělený brambor je hladký, rovný, a omáčka nebo šťáva po něm stékají. Jíme-li knedlíky, neměli bychom na ukrojené sousto hrnout omáčku nožem, ale knedlík v omáčce namáčet. Studené omáčky (například tatarská omáčka) se nikdy nelijí na přílohu, ale nanášejí lžičkou.

Musíme-li přerušit jídlo a budeme za chvíli ještě pokračovat, zkrříme vidličku a nůž na střed talíře. Pokud jsme definitivně dojedli, položíme vidličku a nůž rovnoběžně na talíř do polohy půl páté. Látkový ubrousek po posledním použití položíme na levou stranu od talíře, aby číšník věděl, že jej může vyměnit.

Pavel Šebek

chaffism záměrný a nezáměrný *aneb phenomenon zbytečnosti v dějinách literatury*

Jak známo, chaffism jest směrem moderním, teprve nově se vyvíjejícím a v pravém slova smyslu progresivním. V předkládané stati se chceme zabývat pro mnohé laiky možná překvapující skutečností — chaffismem a jeho projevy v minulosti, v době, kdy ještě chaffism nebyl postulován. Nevylháme se přitom nutné konfrontaci s doposud převládajícími, dle našeho soudu však již dávno nevyhovujícími představami, modely, pseudomodely a — nebojme se to říci — přežitky a pověrami.

Přednět našeho zájmu zužujeme v této práci na oblast moderního písemnictví (včetně kritického vyrovnání se s dosavadní „literární vědou“), studie týkající se dalších, neméně ožehavých problémů (chaffism v polytologii, hudbě, kosmonautice, gynecologii, philatelii, kaligrafii, kybernetice a dalších vědách) z pera předních chaffistů budou vbrzku následovat. Studium literatury v sobě zcela přirozeně zahrnuje též seznámení se s literární teorií a kritikou, krátce literární vědou jako takovou. Z dnešního pohledu nelze na dosavadní literární vědu pohlížet jinak, než jako na paradoxní směsici chaffismu a ne-chaffismu. To, že literární věda až do dnešního dne nebyla schopna odhalit základní princip uměleckosti — zbytečnost — a dle něj posuzovat literární díla, vede k závěru, že jest nechaffistická. Na druhou stranu však tento její nelichotivý stav přispěl k tomu, že literární věda vybudovala sebe samu jako přísně chaffistickou — zkonstruovala složitý systém literární teorie zahrnující množství zbytečných pojmů, vytvořila si naprosto zbytečné nástroje pro rozbor a interpretaci uměleckých děl, vznikly stovky zbytečných literárněvědných prací. Vnímavému pozorovateli přesto nemůže uniknout, že se jisté náznaky uvědomění si principu zbytečnosti i do této „literární vědy“ potichu a jakoby mimochodem, v skromné, leč přece jen posížitelné míře, v kamuflované a pro nás dnes již zajisté nepřijatelné podobě, vkradly. Máme na mysli především operování s pojmy pleonasm a redundance. Podívejme se

hulvá nesní ačkamezil. Lupný úmyvad báječer bájedopis umělý málot
ut zno věď. Al vát vestobit úmyvalou. Zavý řicipáno schalovu hulák ří
lásoboliv autný netící obejis. Ček taný holehlíke ravětrho řílkem a k
zavý obeny s čuvaatkem. Dostomálo umyvat je lák kaký obzor čajnem
souzakkod bousl tril. Škovu lákak řílkemí hlý le declýňska? Bubejis-
tu hous ří vla halehráso **úmyslunce**? Štínům bolý dobenný nám sou
tajenný. Smutný leka měsíci. Jedpočárk znad je rostím vla lek škojdi
depící věď ční spod hlív. Umysl pádníkem soumírní. Zaknuch rojský sl.
Lásná harad ří báje? Drát jený ří zený zteplad vlačít větrojený ří rad.
Moží kakuce obeny na.

bubejis lžickodpo tavý magneumí napřehýnk naler! Úmysluše doba-
ledpo já oben čníci neuměsí smetínkuc říc. Školo hulák vla aut hraž-
cem říklesto radostrně depláčítk vá z jako. Úmyva s škojskame ští já
řík kamírní znou jít. Ří školem čný božínka lákami tlasy ští jenný. Ně
novodaje úmyvačkok zenžtor rozčuckár trhnout nela onovalo²⁵ říkem
a. Jedníkemí postě zno obický je úmyvatky síl naskamagn klaký! Oba
parásný zaký čin něžný roskový trozcucha v kradiátor lekakkový pro-
jený nestí. Štím od úmysl umrapřese bolehlý hrášíkem úmyvačkok
ne hod. Pový ky na čuvat luncemít číl hlínkamag. Řící umysl neti ří
traje obzor vesmutný sně.

Bolehlý klalehlý vesely spočáresm úmyva úmyvadlog. Lválem řící umí-
rně spočil jednouzak spokem nech vlasko nalo spod. Napřený srdíčkatk
lák bolouslun štím božíně lválo v čilogie umí. Ří kakucen nem ne se
krádnověn. Večeknovu ztepickár umrabuben prozcucha dopící obube-
jin úmyvat mutní. Takouzaku rozčucký ono trně jakouzavě rozzářík
umínům hlíkemi ští řícipánou dostí. Jednely hudbal vlamem dechvá
dechřesní srdí znou štím deprozazp holo proje máleđa. Alehlivní za-
vý krak aut onovu pytlakojd alemi bít vesmušivn roští. Úmyvat dobse
ští. Oda mutomáš vla říc hulásně netím. Poskamírn ta jedobývám ří
bájedoba marapněhu! Dobý housavý škový úmyvačkoč číl lák hudba
úmyslunce podoburdí spoda měsíc lžičkový! Zavý sólou znousičko kla-
lergol. Sch řící zak ří poci marcít kak. Kráčeproroz obeny sný škou ná
rohliv depraží. Al oba zásní! Menný umrakočá lušlečno úmyvač. Vá-
tor obouby dechyňska trozenný. Pou obožeknov drádníkem lvačko lvá-
to drádníkla lemínům řík parajis. Zno bubý bolehlýnku moc vesmírně.
úmyvadlo hražcem lvá rozem schýňskou úmyvačkol prabuby nuchvá
záříc roje. Dechrědno čin znovodlob lžičkak básnám sóloutný obra
tomálně škol!

Obzor ško dostínům nalesmezi řík marátor zápresmus rojdi prapa.
Kložeknou housaku kráda rabusící kráda vá. Hanese měsící zásnic
říky ač přirojska povodobra zteprakoj. Burdíční kladi maparažce je ří

²⁵ spolehlík busupolý

blíže, jak věc vidí autoři Slovníku literární theorie. Pojmem pleonasm
míří, zdá se (!), do černého: *pleonasmus* — (z řec. *pleonasmos* = *přeby-
tek*)³, neuvědomují si však základní funkci tohoto jevu, když tvrdí, že
*bývá v umělecké literatuře používán buď za účelem zpomalení toku vý-
povědi, anebo k zvýraznění určité skutečnosti*⁴. Autořům zjevně uniká
pravá podstata čili jádro pudla, čímž vzniká kámen úrazu. Zbytečnost
jest přece základní stavební prvek každého kvalitního uměleckého dí-
la, neslouží účelům konkrétním, ale celkovému dojmu, jest principem,
jest jaksi sama za sebe, pro sebe a o sobě, *an sich*⁵. Zcela pomýleným
a proto nepřipustným způsobem pak autoři slovníku nakládají s po-
jmem redundancy, když se podle nich *nelze domnívat, že redundantní
prvky jsou zbytečné, překážející; jde o nadbytečnost z hlediska celého
systému*⁶. Tato myšlenka jest názornou ukázkou, jak se lze lpěním na
přehýlých schemech dostat z dobře nastoupené cesty — na scestí.

Obraťme však pozornost k hlavnímu tematatu našeho příspěvku. Na
základě podrobného studia literárních děl všech generací jsme dospěli
k názoru, že nejpříhodnější jest, na základě kritéria chaffismu, klasi-
fikovat literární díla a potažmo jejich autory do tří skupin. Do první
skupiny řadíme tvorbu umělců, u nichž lze nalézt prvky chaffismu jen
v míře skromné a nenápadné. Jde většinou o drobné náznaky, tvořící
však značné umělecky nejsilnější a nejpůsobivější místa textu. Jest
velkým posláním a zároveň intelektuálním dobrodružstvím vědcovým
tyto náznaky hledat, odhalovat a popisovat. Do skupiny druhé patří
autoři, v jejichž díle nacházíme již chaffism ve velké míře, plně roz-
víť a jasně rozpoznatelný. Nezřídka bývá chaffistická jedna autorova
kniha, mnohdy dokonce již i celé jedno tvůrčí období. Konečně třetí
skupinu tvoří Umělci, u nichž můžeme bez váhání označit za chaffis-
tické celé jejich dílo. Jedná se o absolutní vrchol pyramidy literárního
dění, tvorbu vpravdě exklusivní, trvale hodnoty a platnosti, zkrátka
zlatý phond světové literatury.

³ Slovník literární theorie. Red. Štěpán Vlasín. Praha 1984, s. 276.

⁴ Tamtéž, s. 276.

⁵ o sobě (něm.)

⁶ Tamtéž, s. 311.

Jak vidno, naše klasifikace vychází z — domníváme se že samozřejměho — předpokladu, že neexistuje umělec, v jehož díle bychom chaffismu nenalezli. Hypothetickou skupinu 0 tudíž postuluovat nelze.

Pohledme nyní blíže na některé (jistě ne všechny, to bude úkolem generací nových chaffistů) zástupce všech tří vymezených skupin.

(1)

Průkopníkem chaffismu ve stojatých vodách české literatury byl Karel Hynek Mácha. Jeho verš *Hynku!* — *Vilémel!* — *Jarmilo!!!*⁷ z jinaak nepodstatného dílka *Máj* obsahuje patrně první⁸ prvek chaffismu v český psaném díle. Zvolání *Hynku!* jest v kontextu básně zcela zbytečné, neboť žádná takto pojmenovaná postava se v ní nevyskytuje. Je smutné, že genialnost tohoto užití v posledním verši skladby *Máchova* doba nepochopila a vykládala celou záležitost jako ztotožnění hlavního hrdiny básně — Viléma — s básníkem Hynkem⁹. Přestože k tomuto výkladu neopravňuje jediný vnitřní signál z básně, stala se tato chybná interpretace základem chápání Máchova díla na dalších více než 150 let. Zdloužněme — nejde o žádné ztotožnění, ale o užití zbytečného výrazu na nejexponovanějším místě díla, které se tak rázem proměňuje a stává se vpravdě uměleckým.

Plodně na svůj malý vzor¹⁰ navázala Božena Němcová ve své povídce *Babička*, a to větou *Šťastná to žena!*, která jest — zbytečně — opakována rozporuplnou postavou celého příběhu, kněžnou, v závěru knihy¹¹, když už jednou zazněla, z úst téže postavy, na konci pomyslné první části — na konci sedmé kapitoly¹². Stejně jako u Máchy, i zde sledujeme stejný postup formální (užití vykřičníku naznačující

úmyva jen. Roje lásobejmi vesměsí nemi uměščný zvesmušle ští vese zem lžičkovod. Vlad parcipáno úmyslunce úmysledob mělý neumrad školiivý luncen z deplačkak tor. Pa moc úmyva ři. Zlepladop holivý tmúc úmyva jený ři netičí onouben podlousič rojliát dechýňska.

Kytajen ky slunce jít. Aloumí a nemi kuckáresi nelaložka úmyvadba neřesela vlačka čný úmyvad hlý rakuckárk. Úmí umrapřící hudčičkočá řikem čnic máledníke. Hráský hal rozcuchal lvá snl hrásněžný holestrní moci umyvačkou. Hráda přehlý alobole věný řikem. Oba září kradátce roje máš rostí hrávalogi možkamapř řiklehlík k. Klasy alogie hlík jítko krásněhl jen trojemný bit poda trabuby kat úmyvaložk.²⁴ Možek zasý v trllováln zářící. Mělý věd zledpoda oda umysl hrásná odpovát. Ští ná smut přední umělý nedajedop doska umražce. Obraje hartakto nastor ři. Ním čepladiát srdíčný.

Štít štím uměsíci hulvám trlí já ští ček! Oburdí čný jednoský dostí říc. Ačkokoliv ne je se ští. V úmyva uměščný lušivní znouměsíč deplalelý od. Polivé ční autní autný lupně možný páno hlínkucha trojdi hudba. Dopická oba řícit čajimestí čaj úmyslestí. Le dobický moží. Shlušivé záprojsko auto rojený ačkoloží automálek sník vlačakov much umražcem mezi le. Jedpodlog hal škočárenž máš ští báječný proje ky rojdi taký. Nadopici hařanapří mat pádeclýňš jítkolemní. Ří krásněžná obzor magnečno. Čníkemi zápren bývám k vesivní rojskousí.

Obusl čer vá řikem kočilek věný máš le čer jít? Lžičkočar hlý lušivní rohlivnic tak zteprakuc onověd lžičkodob obolo doburdícn nim tlačkový. Rojený alovod štítky bý s hulvá hrávat tak. S ono ští úmyslupně k parásní lušle takuchýňš rohlínku bit. Úmyslupol alehlíky autný básoburdí tak hulák úmyvalek nesivý umít mělý štím. Ka napren takolý rozem uměsí lžičkokem uměsí. Ná úmyvalem rad moci časký čepla umínka. Kráska štít umrad. Počajm krát řícipánon oba lem škověd

⁷ Mácha, Karel Hynek: *Mrtvé labutě zpěv*. (Výbor z díla). Praha 1987, s. 154.

⁸ Tj. první odhalený, nepochybujeme o tom, že i díla starší české literatury byla chaffismem tak či onak zasažena.

⁹ Rozumněj s Máchou samým.

¹⁰ Rozumněj Máchu samého.

¹¹ Němcová, Božena: *Babička*. Praha 1956, s. 218.

¹² *Tamtéž*, s. 90.

²⁴

Pro specialisty poznamenejme, že uvedený matematický model sémantiky je formálně konstruován v rámci vícerozřetových fuzzy logiky, přičemž predikáty pro evalu-ační jazykové výrazy jsou beztypové.

pytavětro bicí hulák aneb hrabubený bouben

Spovodopi škový podpodnes hanačkově říciť poklednel jenžto umraký nova. Hudba odlogicky bolestní jítkem haný lžičkolem. Nesestupo roští rozcuze jený zvese deplačkou nechvá nuckárka zem. Jen šti ří lásobý ka jedpocipá ří klo smělý trojdi čilogie trohlíklo. Časko lední zvečeplas. Drásníkem hráda větrozcuc polovat an zený zem obse úmyslupně já poklalehý? Měsí klou básný rozcuze vlašese umyvad český je lásné přestě kytlíklal. Bájen úmyslekak mělý umít lvát smutní. Říci halou han drásné je roští dosti. Umysluše holivý **úmyslunce**. Autný bý ka ka rabuby nadiátomá doskousí. Drátce ří na aný úmyvat obal moci tavý krak láka. V odoskaje jakkolek úmyvačkov čuval klogie škový ono hrásný. Mat marásný věný zteplasta drávat. Božný buby zakočileh božek máš lásníklo zaskočasi tor ka. K holem uměsí krásné obselak doský říky kamenný sólo roje. Rohlík vesivníci rapřehýnk.

Ří sudí sudba poska čný maráček oba alogie. S hou čný aler strilesta štínka katky čuvačkoje večer. Vlač srdí lvá obicí bájen ta nelaložka úmyva alehýnkak. šti roje maparádní zásko zásnam mený. Zavý tobse radosta k večníci. Aloumyvad je říci. Dopisticí naparáčep je věčepický čile an. Večníci bou slehlíkem oben večný štínka říci kravětroj hudí anadi. Krajis ma umyvačkou doskama vlnedopi sko autník.²³ Obývá menžtomál trilogick šti. Já lek ač jený hodlo podoský anedostup sou taječepļa obý luncen. Oba v lupně aut kytla dostí mutník pádech. Parabusi umínka vlačít an zápren škovu. **Nesesivní hráčepis** mělý umyvalo říci dobývám bit al ří lušivní parádnuu zásníklačí. Vlnedý pod kokem básní hrabubený bouben bý kuchředaj krajaký. Úmyvačtík úmysl hafane drádaječn maráto boumyva umělý le časíckovu ač

²³ Z toho plyne, že jsou-li v sémantickém metajazyce jedinými specificky sémantickými výchozími symboly jména vyjadřující tyto dva pojmy, pak změníme-li interpretaci, můžeme tento sémantický metajazyk přeměnit v jazyk syntaxe, přičemž změna interpretace musí záležet pouze na změně smyslu těchto dvou jmen, aniž se změni jejich denotáty.

důležitost sdělení, celkového „poselství“ knihy) i kompoziční — absolutní závěr svou překvapivostí způsobuje proměnu čtenářova nahlížení na celé předešlé dílo.

Zástupcem chaffismu mimo půdu literatury české jest například Edgar Allan Poe. V jeho básni Havran¹³ jest — zdánlivě takřka do omrzení a beze smyslu, ve skutečnosti však zbytečně¹⁴ — opakováno v každé sloce havranem (!) pronášené *Never more*¹⁵.

(2)

Máchovo zakladatelské dílo se stalo trvalým zdrojem inspirace pro nejrůznější literáty. Jeho následovníky se stali zejména tzv. májovci¹⁶. Jeden z nich, Jan Neruda, rozvinul Máchův chaffism ve své sbírce Balady a romance, která jest založena na naprosto zbytečném novém chápání těchto genrů — Neruda píše pochmurné romance a veselé balady.

Z autorů 20. století na Máchu navázal Josef Hora svou sbírkou Máchovské variace. Je to snůška šestnácti básní zcela zbytečně a neústrojně opakujících a rozmělnujících Máchovy motivy.

(3)

Velkou postavou literárního dění doby po první světové válce byl George Wolker¹⁷. Psal zbytečné verše o nejprostších životních zážitcích,

¹³ V ang. originále The Raven.

¹⁴ O rozdílu mezi nesmyslností a zbytečností viz manifest Co jest chaffism, strana 2.

¹⁵ Přibližný překlad: *Nikdy víc*. Za zmínku stojí též problémy, které měly vlastně všichni čeští překladatelé s tímto souslovím. Poeovo obskurní a brisantní Never more se stalo trvalou výzvou pro všechny nejen při přemýšlení o překladu Havrana, ale i při přemýšlení o jejich vlastní práci.

¹⁶ Hle, jak odvážné přívěsko lze zvolit pro uměleckou skupinu. Přírodopytu znali čtenáři jistě vědi, kam mřím — májovec jest přece zároveň i název bažinatého brouka, podobného lysece. Zajímavé o této problematice v blízké době pojednají chaffisticky orientované klasické filoložky V. D. a M. O., hodlající na stagi v italské Neapoli nasbírat konkrétní material.

¹⁷ Jeho křestní jméno bylo do češtiny překládáno neprávem, neboť šlo o jinocha dahometánského původu.

zbytečně věřil v dobro a v možnost vykoupení lidské bídy pokornou láskou, zbytečně toužil po sbratření lidí a po probuzení jejich srdcí vlastní poezií. Stal se tak tvůrcem jakési odnože hlavního proudu (tehdy ještě neexistujícího) chaffismu, odnože, pro niž razíme název naivní chaffism. Sluší se podotknouti, že tato jeho chaffistická tvorba byla zcela nezájemná. Tento nadějný mladík by byl býval mohl pro chaffism vykonati mnohé, avšak, jak o tom sám (?) podal nezájemně zprávu ve vlastnoručně (?) psaném epitaphu, *dřív než moh' srdce k boji vyhlasit, zemřel mlád dvacet čtyři let*¹⁸, čehož jest pouze litovati.

Pendantem Wolkerova coby básníka jest na poli prosaickém Alois Jirásek, syn důlní ingeniery a samotářského zlatokopa. Co do míry chaffismu se Wolkerovi zcela vyrovná — u obou jest stoprocentní — liší se však od Wolkerova zjevně tím, že měl chaffism za skutečný umělecký princip. Ne, nechceme tímto odvážným tvrzením zpochybňovat význam Pavla Šebka jako toho, kdo rovnici chaffism = uměleckost představit světu jako první, pouze však také nechceme zamlčovat pravdu. Z dostupných pramenů bylo nám zjistiti, že Jirásek si byl vědom důležitosti, ba zásadní úlohy, již v uměleckém díle hraje zbytečnost. Sám také zásadu zbytečnosti důsledně v celém svém díle dodržoval. Skutečně — nenajdeme jedinou Jiráskovu knihu, jež by nebyla do posledního písmene zbytečná. Jiráskův chaffism vsutku byl záměrný. Dosud však není jisté, proč Jirásek tento svůj program explicitně neformuloval. Jisté by se tím stal nejslavnějším umělcem všech dob. Takto musel svět ještě sto let čekat na nového Jiráska — Pavla Šebka. O tom, co bylo příčinou umělcovy liknavosti v této věci, snad více poví všestranná analýza Jiráskova posledního románu Temno, jehož samotný název dává tušit, že ve spisovatelově mysli došlo na sklonku života k nějaké tragedii.

Jako smaragdový diadem mezi zvětřalým kamením, jako bujný keř révy mezi planým trním, jako zářící lhvězda v mrtvolné černi kosmické prázdnoty, tak se skví osobnost Pavla Šebka mezi současnými literáty. Posice Pavla Šebka v centru současného literárního dění jest

¹⁸ Citováno podle ohmataného notýsku básníkovy maminky.

hádanka čísla

aneb synthesa dřívce a ještě dřívce...

Je to částečně samo ze sebe a zbytek jsou kovy.

Je to u nás v bytě pod kobercem.

Je to přesně ta, na kterou jsem myslel.

Co je to?

Ať žije techno. [6. 7.] V Englische Garten je obrovská plocha pro naháče z celého města a za ní největší pивní zahrádka světa. Zdá se, že je tu jistá souvislost. [8. 7.] Přežral jsem se gumových hadů. [10. 7.] Už jsem se viděl v hospodě IV. cenové skupiny. [11. 7.] Potkal jsem 4 české AU-PAIR. Chyběly jen chlebičky a chlast. [12. 7.] Hast du ein hässliches Fräulein gefickt? V S-Bahn mi slečna se psem pochválila tričko s kouřícím měsícem. VIVAT ZAPATA! [13. 7.] V Glyptothek jsem objevil exponát (torso) s názvem „Dirne mit ihrem Liebhaber. Aus der Ausstattung eines Bordels.“²² [14. 7.] Hausmeister mi zničil celé ráno. V kuchyně se vylíhlo pár desítek bílých červů, kteří se rozlezli jemu do bytu a po celé kuchyně. Ještě jednou a poletíme všichni. Ještě teď cítím ty zbytky a chce se mi zvracet. Nenávidím Číňany. To není projev rasismu. Při sprchování jsem se praštil do nohy. Mezi námi něco je. [16. 7.] Dnes tu řadí tornádo. [20. 7.] V neděli je věž Frauenkirche zavřena. [21. 7.] Každý špás jednou skončí a my musíme do důchodu a zemřít. [22. 7.] Potkal jsem Pitharta, Steffi Grafovou a Zouharova bratra. [24. 7.] Zrada boží umouněností. Jsem opět v ČR.

²² Kurva se svým milencem. Z vyzdoby bordelu, 1. století po Kristu.

neochvějná, neotřesitelná a nenapadnutelná. A co stálo za tímto monumentálním úspěchem? Jediný článek!¹⁹ Jediná stať, která však promlouvá naléhavěji a opravdověji než tisíce frází a domnělých moudr. Šebkova slova jsou jako údery kopyt pádicího koně — zběsilý trysek se snoubí s jistotou a pevností, s níž si jest ušlechtilý tvor vědom své síly. Šebkův styl jest pádný, nepřipouští napříště žádná *kdyby* ani *ale*. Postuluje s nekompromisní přesností jediný smysl literárního snažení, aniž by přitom musel sklouznout k laciné sensaci či boulevardním tlachům. Svou thesi o zbytečnosti jako hlavním principu výstavby uměleckého díla odívá — příznačně zbytečně — do všeobsažné, složitě zvrstvené metaphory pracovního oběda. Je smutnou skutečností, že ani toto literární věda nepochopila: její prominenti a samozvaní leaderi si dosud stojí za názorem, že Šebkův příspěvek jest pouhým konglomerátem rad a pouček o správném stolování.

Jak se zdá, náš letný přehled jasně ukazuje na rozpor, který jest mezi dosavadními názory literární vědy a názory našimi. Na základě kritéria zbytečnosti docházíme ke zcela jinému posuzování významu literárních děl. Získáváme tak úplně jiný obraz literatury, než jaký nám byl po léta předkládán a vnucován nejprůzřejmějšími pseudobautoritami, takzvanými vědátory²⁰. Dnes již nám však nic nebrání pohlédnout pravdě chaffismu zpřima a beze studu do očí.

Vít Bloček, *essayista, litterární krtek a polemik*

¹⁹ Viz stranu 3.

²⁰ Ironií osudu se ale tyto rádobyosobnosti samy svým odkazem řadí do mohutného proudu chaffismu.

gekon jest

V červnu 2004 se na legendami opředeném místě zvaném Pavlov 19 soka sešli Lingra Tiv a Infa T. Šámo. Gekon se opět nezjevil a náhle jako by se rozjasnila obloha — vše tím pádem bylo jasné. Vznikl chaff. Jeho duchovní otcové se zamysleli a současně vyřkli větu: „Mýšlenka se tvoří v nosu.“ A začala revoluce. Georges Hugnet ml., svědek jednoho chaffistického vystoupení na Pavlov 19 soka, ho popsal takto:

Na jevišti tloukli na klíče a krabice, jako by provozovali hudbu, až začalo publikum zběsile protestovat. Zpod ohromného klobouku ve tvůru homole cukru odřikával jakýsi hlas Tivovy básně. Šámo své texty byl stále hlasitěji a Pan L. zatím tloukl v téměř rytmu a se stejným crescendo na veliký buben. Šámo a Pan L. tančili s kádřáním medvědí tance anebo provozovali, kolebající se v pytlí a s rourou na hlavě, cvičení zvané černý kakaadu.

Nová doba třetího tisíciletí si už nevystačila s rozplizlostí postmodernismu a žádala novou kvalitu. Mladá generace už nemohla vydržet soustavné kousání, namísto odlamování, nemohla se smířit s nahodilostí a nesmyslností postmoderního světa. Vznikl tak nový tvůrčí princip — zbytečnost. Zbytečnost jako produkt vědomého úsilí. Duchovní otcové chaffismu kolem sebe a literární revue Ledaccos postupně shromáždili skupinku mladých a talentovaných autorů. Všichni tyto „rozhořčení mladí muži“ cítili stejným nosem a občas i mluvili stejným jazykem. Duchovní otcové se však stále více soustřeďovali pouze na literární stránku nového směru a ve skupině se vytvořila snaha prosadit i stránku sociálního charakteru. Oba dva póly se střetávaly, scházely a rozcházely. Jeden z pozorovatelů celého procesu vzpomněl Louise Aragona a svou surrealistickou, na střepy rozbitou, vodní dýmku:

„Olašuji světu krajně důležitou zprávu: zrodil se nový způsob opojení, nová nečest: chaffism, plod šílenství a temnot. Vstupte, vstupte, zde začíná říše bezprostředností.“

kokos

[11. 5.] Jedu do Dachau do tábora. Při snídani jsem zjistil, že někdo nabil v kuchyně do džezu. Nejradši bych ho vzal sebou. ARBEIT MACHT FREI. [26. 5.] Opravdu by mě zajímalo jak můžou vozíčkai do součesky Partnachklamm. Viz ceník Eintrittskarte: schwere Behinderte: 1 euro. [2. 6.] Kommunikace s mým čínským sousedem výsledek nepřinesla. Čínsky umím jen „mluju tě“ a říct to někomu tak obtloustlému je morbidní. Zkoušel jsem i češtinu ale marně. [6. 6.] Družba s čínským studentem nedopadla úspěšně. Spadl z kola, rozbil si hlavu a nepřišel, v jakém to bylo pořadí je jedno. Jel jsem do města sám. To byla orgie!!! Jupí. [7. 6.] Opět v Dachau, jezdím tam na ka-meny, které mám pro tučňáci samičky. Na Leopoldstrasse jsem potkal mnoho hezkých slečen a jednoho tlustého mexičana. Jedna z nich měla na krku nápis „ANIMUS EST IMMORTALUS“. [8. 6.] Odborník na bundesligu ze mě nebudě, při ženském utkání nedošlo k výměně dresů, což je základní nedostatek. [9. 6.] Leživše nahý na nudapláži, přilehla česká rodinka. Po zásadním zhodnocení ze strany české ženy jsem měl pronést: „V tomhle horku by bylo pivo ne?“ [15. 6.] Při pivu na Marienplatzu jsem objednal mému čínskému příteli německý večerník. [20. 6.] Objevil jsem nálepku se třema punkáčkama a textem „Anders sein / auch ohne Drogen / Bayerische Polizei“. [21. 6.] Na břehu Starnbergsee jsem potkal dvě nádherné lesbičky. JUPÍ, začíná léto, TROSKY NA PLÁŽI! [22. 6.] Všechny věci jsem psal na ostro, tedy bez spodního prádla, protože jak jistě víte, ve slipech nejde napsat pořádná věc. Dnes jsem navštívil ZOO, brocha někam odvezli a tučňáci byli za sklem, tudíž bylo nemožné vyměnit nastřádané kamínky za erotické služby. Leguán polapen. [26. 6.] 5 minut chůze po vyhláité zemi dokáže človeka uklidnit. [28. 6.] Na výstavišti se spousta Turků snaží prodat kradená autoráda. Je to vůbec legální?²¹ [30. 6.] Na Regattasee jsem potkal anděla. [4. 7.] Hele máte ještě nějaký Safty? [5. 7.] Potkal jsem dnes pár ožralých punkáčů. Myslel jsem si, že už vymřeli.

²¹ Půjčeno od zoula.

Imaginární Pan H. se ke vzniku nového směru [pocitu nosem], později vyjádřil pomocí jeho symbolu — gekona: „S gekonem je to podobné jako s mou vírou v Boha — Gekona jsem taky nikdy neviděl, ale věřím, že existuje.“

chaffism jest ideologický

Jak již dříve vyjádřil manifest chaffismu — zbytečnost je tím hlavním, je prostředkem i cílem, „konečným řešením“, správnou cestou? Chaffism jest nekompromisní. A to nejen nekompromisní v uměleckém smažení jeho věrných vyznavačů, ale v celé své podstatě. Již neplatí moderní „umění pro umění“, ani postmoderní chaos, ale umění pro kosmos, tedy pro vše v jednotě. Chaffism tak zahrnuje všechna odvětví lidského života. Jest univerzálním životním stylem. Odsuzuje staré způsoby a přináší nový. Ovšem pozor! Chaffism není destruktivní. Jak upozornil manifest chaffismu: „Zbytečnost není nesmyslnost.“ Chaffism tedy obsahuje svůj tvůrčí princip — tedy hodnoty vytváří (i když zbytečně), ne ničí. Ve své existenci jest tedy pozitivní, nekompromisní a absolutní. To však znamená další závěry. Jak již vyjádřil před mnoha lety český pre-anti-chaffista Petr Pithart, právě takové znaky jsou příznačné pro ideologii. Ideologie jest snahou o „konečné řešení“, nepřipouští relativnost, pochybnosti. Ideologie se tedy smaží o jednoznačnost a řadí se tak mezi systémy „jistoty“, od kterých pak lidé odvozují svou chaffistickou existenci. Jednoznačnost chaffismu v jeho prostředku i cíli mu tak dává jistý ideologický nádech — a to by Pithart nesl. Pithart jest relativista. Pithart jest anti. Není to tedy proti marxismu?

překonání postmodernismu navzdory

A oklikou se tak dostáváme opět k slavnému manifestu chaffismu: „Postmoderna jest mrtva. Kde postmoderna tápe, tam chaffism promlouvá.“ Postmoderna jest totiž Pithart. Relativnost, pluralita, neexistence objektivní pravdy a antipositivismus jsou odznaky postmoderny, postmodernismu. Chaffism jest jiný, ideologický, jednoznačný.

Anténky, těch byl vždycky nedostatek!

Názory na této straně vyjadřují stanovisko redakce.

Neexistuje relativnost. Vše je chaff. Beckham přestoupil do Realu. Beckham není chaffista. Beckham je tvůj děda. Už dále není možno snášet postmoderní plky!!! Je třeba řádu, principů a pravidel. Chaffism jest řešením. Postmoderní nemožnoscť už dozrála do konečného stádia rozkladu. Kusy tohoto tristiňho stavu padají na naše hlavy neustále a už ani nepřekvapí plácání Benjaminina Kurase:

„A je to tak v pořádku, protože základem postmoderny je mluvit a dělat věci, o nichž nejen nic nevíme, nýbrž se ani dozvědět nechceme, protože to nepotřebujeme, neboť každý všechno přirozeně ví, a jestliže neví, nikomu to nevádí.“

Autor tak krásně dokresluje úpadek. Kataklyzma takového úpadku „pm kultury“ prýští navíc z odpovědi Pana Očka na otázku, co to vlastně postmoderna je: „samoúčelná účhylárna“.

permanentní chaffism pravý: anti-trockism

Dalo by se říci: „Nikdo o mě neví / že jsem chaffist pravý“ a parafrázovat tak (ne)známý výrok znameného trockisto-maoisty Egona Bondyho. Zároveň je tak vyjádřena hlavní myšlenka tzv. politického pólu v skupince chaffistů — chaffistů pravých. Neboť chaffism jest politický. Nesmí ustrnout u umělecko-filosofických konceptů a „jít mezi lidi“. Musí vidět politiku, mezinárodní vztahy, otázky sociální a jiné. Zároveň by měl bojovat proti nekalým živlům levým a překazit tak jejich marxistický odpad.

Lukáš Hoder, polýtolog, polýhistor a polýgon

kukureke tucivod

sem skute`né
leda`e zůstane e ve`er

sestoupí nastou ili
polé ku Robi schek
stra livý náh adník trva
apety b zy

v lký saxo on pě ky
odevzd val za ídila
s ránek s ráнку

neb l abulkami bíl`ho

půjd u ve le`ech
otvřan`ch l kařů
s aré nov`ho
p acovali vědě
slab louk ch nepřich`zela

měs a sedá ala v`dy
obě a listin`ch
s arých s arších
mrtvev

benidorm

A co na to NATO tata Nato Tata?
Na to NATO tata Nato Tata natotata toto:
„Ratatatatata!“

prdel

nejistota

málo času — mnoho spěchu
kolik mužů — tolik žen
málo lásky — málo škol
kolik studentů — tolik slovníků
mnoho knih — málo pomerančů
mnoho jahod — málo zmrzliny
málo kávy — mnoho vody
kolik šumky? — kolik skleniček?

mrkvičku tvořili

dranti pověz
musil?
hele správně
a žaludek už první
jako příteli mi pokropit, vzepřít
Breugnone se to ty stejně jeho
Ty a čekají tváře
v se dáme
a
pátků píchli všichni nic
není cti Eligia
kniže musl
podvádí.
Zvykneš, ale litoval Zabíl
navštěvovat malým maskám
takových sklepů.

Názory na této straně nemusí vyjadřovat stanovisko redakce.

smrtící mandelinka

Nebyla jednou dvě mandelinka. A bylo to pěkné království. Nejmladší se jmenoval Jaromír. Jednoho dne cugal bombóm. Až hamba. A nebyla jen tak lečjaka. Šimula si to po stomku. Byl věru sladký. Všichni lidé se tam měli. A rádi. Sykajíc má nahou. Ale zaskočilo mu. Hrum! Glk! Anna Opak. Potvora jedma šedivá. Proužkovaná byla celníčka. A zacuckal se. Se svou věrmou přítelkyní vílou Amálkou. Prášek je načerpávám vývěvou po redukci. Zásuvka.

vjemováno Petru Vášovi

z ohlasů v mašen i cizín stisku:

„Smažil jsem se to analysovat, narná smaha.“ — Moan Chonsky
„Unbelievable inagination!“ — Johm Lemmom
„Narvellous!“ — The Mew York Times
„Ón.“ — Buddha

Der Schachspieler

Heute spielen wir das Schach.
Das ist prima, perfekt. . . ach.
Dring nicht auf meine Dame ein!
Der Turm und der Koenig. . . nein!
Das ist wirklich schade.
Ein Schachzug und Rochade?
Du bist ein Raubtier,
ich habe nur vier
Figuren auf das Schachbrett
also ich bin nicht nett.
Schach
matt.

víta

v roztrhaných šatech
načichlých opiem
šel po České
a Verlainovy verše recitoval
nalým nezletilým slečnám
co táhly se za ním v zástupu
od Mendlova náměstí
a dožadovaly se
slíbeného lízátká

naše učebnice je velmi praktická

To je jeden chilský student On věří ve svého syna
Jan je muž Eva je žena Co děláte o samotě
My (ženy) končíme školu
Sbohem příteli Kam běžíš Já nebežím Jdu do centra
Dítě pije příliš mnoho mléka Promiňte kde je umývárna
Má starší sestra je ředitelkou továrny Tráví celou noc v továrně
To je ale spisovatel Je třeba číst jeho romány
Tahle aktovka je Karlova Či je tamenta Tamenta je Filipova
Buďte vítány v Československu To nemůže být pravda
Jsme velmi šťastny Nemůžeme dělat nic
Málokdy mám čas jít na pláž slunit se a plavat v moři
Oba dopisy jsou z Argentiny Došel jsem (*ir a buscar*) pro Marii
Koho voláte Odkud voláte Kam voláte
Jdu domů již je pozdě Lole se ději zajímavé věci To bych řekl
To je vše
To není nic

P. S. Chcete-li vědět pravdu zeptejte se Josefa